

LBRIS

We know
books

DTP

CRISTIAN CĂRĂMIDĂ

TRADUCĂTOR

FERDA KAMBUROGLU

CORECTURA

OLOGU NEAGOE OANA ANDRADA

OSMAN AKDERE

osmanakdere@yahoo.com

Osman Akdere
MICUȚA KATI

Ediția a II-a, octombrie 2020

ROMAN

Era o noaptea rece de crăpau pietrele. Furtuna nu se domolea, iarna era la ușă. Mustafa și soția lui dormeau. Se auzeau scârțâituri de pe scările de jos apoi un zgomot de ușă trântită. Feride, soția lui, spuse șoptit:

- Mustafa, se aud zgomote de jos, îl înghionți ea. Mustafa nu o băgă însă în seamă și continuă să doarmă. Însă când Feride își luă halatul pe ea și deschise ușa, în ușa dormitorului lor apărură doi oameni mascați, îmbrăcați cu haine militare, dar de culoare neagră. Erau în fața lui Feride cu pistoalele îndreptate spre ea.

- Aoleuuuu bărbate... cine mai sunteți și voi?! Bărbate, bărbate! țipa ea. Omul cu pistolul o împinse pe Feride în cameră și închise ușa. Cei doi bărbați înarmați intrară în dormitor. Feride fugise lângă soțul ei. Nu plângea, nu mai avea nici o reacție. Făcuse ochii cât cepele și se ghemuise lângă Mustafa. Mustafa sărise din pat și el, mut de uimire, și se uita cu frică și cu o față ce se voia impenetrabilă la cei doi bărbați înarmați din fața lui. Mustafa își cuprinsese soția de după umeri părând că vrea sa o protejeze. Dar desigur, gestul era inutil. Inutil. Cei doi erau speriați, iar umbrele care le treceau peste chip îi dădeau de gol. Unul dintre bărbații înarmați:

- Domnule Mustafa, acesta este primul nostru avertisment. Șase dintre oamenii mei ți-au înconju-

LIBRIS | We know books
rat casa. Ai cincisprezece zile la dispoziție! Dacă nu îți plătești datoria în aceste cincisprezece zile, știi ce se va întâmpla cu tine și cu copiii tăi... Aveți exact cincisprezece zile! a spus el, și a ieșit pe ușă.

Și apoi Feride parcă a reînviat dintr-o dată și s-a năpustit asupra soțului ei, lovindu-l cu pumnii în disperare. Țipa din răspuțeri, sculase toată casa în picioare. La sunetul acestor zgomote s-au sculat și copii din camerele alăturate; veniseră în dormitorul părinților lor și se uitau la ei plini de curiozitate. Mama lor lovea în stânga și în dreapta cu pumnii și picioarele, de parcă își scotea pârleala pe ceva sau cineva. Lovea de parcă ar fi trebuit să o facă mai de mult și nu o făcuse pentru că nu avusese un motiv. Însă acum găsisese și motivul, așa că Feride lovea cu înverșunare. Această femeie drăgălașă, blondă, cu ochi de viperă se dezlănțuisese într-o demonstrație de putere, răzbunându-se pe anii ce trecuseră pe lângă ea, adunând tot veninul și toate durerile în ea. Da, acum avea un motiv! Acum era momentul să se răzbune pe soțul ei.

Soțul părea să aibă ochii închiși. Se gândea la cu totul altceva: cum avea să-și plătească datoria? Cum să scape de problema asta?!... Pentru căăștia nu le vor da pace până nu-și vor recupera banii. Dacă imitațiile astea de mafioți îndrăzniseră să îi intre până în casă la ceas de noapte, cine știe de ce mai erau în stare să facă... În timp ce Mustafa se gândea la toate astea, simți în plină față pumnul lui Feride. Acela a

fost momentul în care Mustafa s-a trezit la realitate. Își revenise. Nici nu-și mai amintea de pumnii pe care îi încasase până atunci, pumnul pe care-l luase acum în față îi fusese de ajuns să-l trezească la realitate. Iar palma pe care i-a dat-o lui Feride, reacție care, de fapt, nu era de așteptat de la un bărbat așa manierat cum era el tocmai îi făcuse simțită prezența în casă.

Feride căzuse la podea; lovitura o lungise cât era de lungă. Fiica ei se grăbi să-i sară în ajutor, încercând pe de alta parte să o liniștească. Fiul părea că vrea să-l țină în frâu pe tatăl său, încercând să-l oprească să mai dea o a doua palmă. Brusc, însă se liniștise și el. Nimeni nu părea să vrea să meargă în cameră la culcare.

Uneori, când se produc astfel de dezastre, familia se unește și un nou proces de recuperare poate începe. Greșelile făcute în trecut sunt date uitării, toate certurile sunt șterse din memorie cu un burete. Putea fi acesta un astfel de moment și pentru familia lor? Ar putea această familie să-și recapete fericirea? De fapt, cu toate că astfel de situații pot avea consecințe grave asupra familiei, câteodată chiar și aceste evenimente nefaste pot duce la rezultate mai bune.

Feride era unica fiică a unei familii bogate. Mai avea doi frați. În copilărie, dar și în adolescență, crescuse foarte răsfățată de către familie. Era micuță de statură, subțirică, blondă, o fată frumoasă, atrăgătoare, cu ochii albaștri ca două mărgeluțe.

În tinerețe se îndrăgostise de Mustafa și își amenințase părinții: „Ori mă căsătorii cu Mustafa, ori mă sinucid.” Greșelile pe care le făcuse până atunci nu puteau fi trecute cu vederea. Era o fată plină de contradicții și deficiențe psihologice, toate datorate creșterii ei, era mereu cu nasul pe sus, îi disprețuia pe cei din jurul său. Îl întâlnise pe Mustafa pe când erau în liceu. În timp ce Mustafa era în anul doi de liceu, Feride termina - era în anul trei. Cu toate acestea, Mustafa părea mai matur; ar fi putut fi considerat înalt, puteai spune că e gras, dar când îl priveai în ansamblu era ceva care îl arăta mai suplu. Poate din cauza înălțimii. O față mare, ochi mari, părul întins, pielea curată, era un bărbat frumos, Mustafa. Era simpatic și prietenos. Te simțeai de îndată foarte apropiat de el. Se vedea pe fața și din comportamentul său că este o persoană care poate crea întotdeauna o atmosferă pozitivă în jurul său și că singurul lui scop este să-i facă pe toți fericiți.

Dar nu oare tocmai această bunătate îi crease tot felul de probleme? ... Poftim! acum și viața îi era în pericol. Și toate astea numai din vina lui. Făcea bine în jurul său, fugea în sprijinul oricui avea probleme sau avea o suferință și nu-și găsea liniștea până ce nu găsea o rezolvare acestora. Și pentru că cei din jurul său știau lucrul acesta, se foloseau de bunele lui intenții, exploataându-l, abuzau de bunătatea lui și îl luau de prost.

Cu toate acestea, Mustafa nu era nici prost și nici

fraier. Știa că, într-o bună zi, toate aceste fapte bune pe care le săvârșea se vor întoarce asupra lui. Comportamentul plin de dispreț al soției și al familiei acesteia îl mâhniseră la început pe Mustafa, dar cu timpul se obișnuise. Acceptase situația: era o carență ce venea din familie. Mustafa nu avea însă de gând să permită ca acest comportament defectuos să treacă și la copiii lui, așa că se ocupa îndeaproape de aceștia. Erau foarte apropiați. Vorbeau despre tot împreună, iar ei nu se sfiau să-și critice tatăl, fără milă. Dar tatăl lor nu făcea nimic rău, timpurile erau rele; era evident că facerea de bine se sfârșea într-un mod trist. Așa erau vremurile...

Acum, ce aveau făcut? Nimeni nu dormise toată noaptea, cu toții se adunaseră în sufragerie și se gândeau. Nu îndrăzneau încă să-l întrebe pe tatăl lor: Ce erau toate astea? Ce se întâmplase?! Oamenii mafiei ne-au atacat pe timp de noapte... Era atât de înfricoșător și de trist. Nu știau încă ce se întâmplă. Tatăl lor își aprindea țigară de la țigară. Nici mama lor, care stătea de partea cealaltă a camerei, nu se lăsa mai prejos. În cele din urmă, băiatul rupse tăcerea:

- Cine sunt ăștia, tată, ce vor? Dacă au reușit ei să vină până în dormitorul vostru, înseamnă că sunt oameni periculoși! Ce vor de la noi? Spune, tată! Nu vom putea rezolva nimic prin tăcere. Spune-ne, ca să găsim o soluție!

Însă tatăl nici nu-l băgă în seamă. Era ca și cum

LIBRIS | We know books

nici nu era în acea cameră, era undeva departe; se întoarse spre fereastra care dădea în stradă. Nimeni în cameră nu vorbea. Fata pregătise ceai pentru părinții ei. La un moment dat, când s-a dus să-l servească și pe tatăl ei, i-a surprins lacrimile ce i se prelingeau pe obraji. Mustafa nu ar fi vrut să-și arate lacrimile cuiva, dar iată, ele erau acolo și fiica lui le văzuse, deși el într-o mișcare disperată încercase să-și întoarcă chipul, văzând că fiica lui se apropia de el. Dar fata îl văzuse și nu numai că nu-l luă la întrebări, dar se și prefăcu că nu vede.

Mama avea o idee despre ce se întâmplase. Își spunea în sine ea „cine știe de la cine a luat iar bani prostul ăsta și acum nu mai poate să-i dea înapoi!” Nu era pentru prima dată. Așa făcea tot timpul Mustafa. Însă era pentru prima oară când oameni înarmați veneau până în dormitorul lor. Asta era înfricoșător. Mai avuseseră datorii și înainte, le plățiseră în timp. Toată lumea îl cunoștea pe Mustafa. Știau că nu este un impostor. Nu era nici pe departe un om rău. Nu era nici iresponsabil. Însă nu putea să reziste. I se rupea sufletul dacă cineva îi cerea ajutorul și el nu i-l putea oferi. Nu-i putea trimite acasă cu mâna goală... Se întâmplase foarte rar să refuze pe cineva care-i ceruse ajutorul. Chiar dacă erau foarte rare cazurile acestea dacă era incapabil să ajute, se întrista, nu mai putea să bea și să mănânce, cădea la pat cel puțin o săptămână. Se punea în locul celui care a cerut ajutor și atunci când nu avea puterea

necesară, făcea întocmai ca acum: își punea viața la bătaie, riscând tot. Făcea totul, astfel încât cel la ananghie să se pună pe picioare. Dar nu întotdeauna se întâmpla așa. Mulți oameni abuzau de bunătatea lui Mustafa.

La fel ca acum, domnul Mustafa se ocupa cu comerțul de legume și fructe atât pe piața internă cât și pe cea externă. Ca să nu aibă un preț de achiziție ridicat la vremea recoltei, domnul Mustafa obișnuia să dea avans producătorilor, astfel încât să obțină un preț mai mic. Și de data asta, țăranii îi ceruseră avans domnului Mustafa. Pe lângă banii lui, se împrumutase și de la alții ca să poată plăti fermierii pentru trei- patru luni în avans. Când ar fi adunat recolta, le-ar fi vândut și ar fi plătit toate datoriile. Pentru asta intrase la datorie și unele persoane de la care împrumutase, nu erau tocmai cei mai corecți oameni. Unii dintre ei erau cămătari, oameni dubioși. Marea majoritate a sătenilor, deși luaseră un avans de la domnul Mustafa, nu îi dăduseră recolta promisă, se folosiseră de banii lui și obținuseră din nou câștiguri din vânzarea produsele către alți comercianți. Domnul Mustafa ar fi trebuit să vândă această marfă, ca să-și poată plăti datoriile, însă nu avea produsele, nu avea nici banii și data scadentă sosise...

Oamenii aceștia întunecați care îi dăduseră banii, îl sunaseră de mai multe ori și veniseră și la biroul lui, dar nu reușiseră să-și recupereze banii. Acesta

era motivul pentru care oamenii înarmați îi călca-
seră în toiul nopții casa. Toate din cauza faptului că
domnul Mustafa avea o inimă de aur. Le dăduse să-
tenilor avansul pe care l-au cerut, fără să stea prea
mult pe gânduri, fără nici o ezitare. Acum inima
îi era împăcată: nu-i nimic, ce mai era până la re-
coltă?!... mai erau trei-patru luni, atâta tot. Nu luase
nici o garanție de la săteni, le dăduse la toți avansul
pe care i l-au cerut. O parte din ei îi dăduseră produ-
sele așa cum se înțeleseseră, dar marea majoritate îi
dăduseră țeapă. Acesta era de fapt rezumatul zilei de
azi. Era vorba de bani mulți. Foarte mulți. Acum ce
era de făcut? Nici el nu știa...

Domnul Mustafa era un om onorabil. Nu ar fi ce-
rut niciodată ajutorul cuiva. Atâta timp cât îl țineau
mâinile și picioarele, știa că este trimisul lui Dum-
nezeu pe pământ pentru a-i ajuta pe ceilalți. Își cu-
noștea și soția: știa că dacă primea ajutorul ei i-ar fi
scos-o imediat pe nas și l-ar fi făcut să-i para rău că
a acceptat. Pe de alta parte, soția lui, Feride, nu ar
fi vrut ca soțul ei să fie fericit. Ea nu putea fi multu-
mită decât dacă Mustafa ar fi fost neliniștit și trist.
Ea nu făcea decât să dea de pământ cu el și cu fami-
lia lui, ori de câte ori avea ocazia. Se plângea mereu
că sunt săraci și incuți. Dar chiar și așa, chiar dacă
nu aveau posibilități materiale, nu știau cum să sară
în ajutorul cuiva care le solicitase sprijinul... Ar fi
făcut tot ca să poată ajuta. Și el și familia lui.

Băiatul era întocmai tatălui său. Burak crescuse,

devenise un tânăr frumos. Terminase facultatea și îl
ajuta pe tatăl său la muncă. Își iubea tatăl, în timp
ce relația lui cu mama sa era așa și așa. Dar așa era
mama lui, era rea, nu ar fi avut cum să o schimbe
acum. Numai moartea ar fi putut să ducă tot răul
din ea.

Se făcuse dimineața, băiatul își aștepta tatăl în ca-
mera de jos. Acesta coborî cu geanta în mână și își
luă pardesiul. Băiatul a sărit imediat să-l ajute. Între
timp, Feride striga de sus, din capul scărilor:

- Dacă mai vii în casa asta, nu mai ai ce căuta aici!
Și așa, casa este pe numele meu... du-te și rezolvă
treaba asta și după aia să vii! Îți mai spun o dată:
dacă criminalii ăștia mai calcă în casa mea, nici să
nu mai treci pe aici, că nu te mai bag în casă! țipa ea.

Burak, intră la brațul tatălui său și spuse "Hai
tată, nu lua în seamă. Hai să mergem!" și porniră la
drum.

Chiar dacă soția lui era cea înstărită, Mustafa era
cel care cumpărase casa, cu banii câștigați de el. Fe-
meia insistase să-i treacă casa pe numele ei și reuși-
se. Tatăl îi spuse lui Burak:

- Du-te la birou. Eu o să mă duc până la cei ce ne-
au vizitat aseară...Să văd ce e de făcut ca să rezolvăm
situația. Și se despărțiră.

Domnul Mustafa, ajuns la biroul domnului Ha-
lit, a dat de doi bărbați care nu-i permiteau accesul
în clădire. Le-a spus celor doi bărbați ce păreau a fi
mai degrabă gardieni, că dorește să stea de vorbă cu

domnul Halit. Unul dintre ei a sunat la secretară. În câteva minute secretara și-a făcut apariția la ușă, invitându-l politicoasă pe domnul Mustafa "Poftiți, vă rog, domnul Halit vă așteaptă".

Într-adevăr, domnul Halit era un interlop. Un om întunecat, al unei lumi întunecate. Alături de el mai erau doi bărbați. Și ei erau înalți, puternici, musculoși și cu mustață. Halit le-a făcut un semn cu ochiul și amândoi au ieșit din cameră. Apoi s-a uitat către Mustafa și l-a poftit să ia loc. Nu i-a întins însă mâna. Oamenii de felul lui nu știau ce-s acelea manierele... Erau niște neciopliți, niște ignoranți, pentru care singurul lucru important erau banii.

- Când ai de gând să-mi dai banii, frate? îl luă în primire Halit, fără ca măcar să se sinchisească să-l întrebe ce face.

- Dacă îți mai trimiți oamenii la mine acasă... o să vezi tu și bani și cum te omor eu aici, îi răspunse și Mustafa.

Era un răspuns la care nu te-ai fi așteptat de la domnul Mustafa. Era surprinzător să-l vezi amenințând așa, cum nu o făcuse vreodată în viața lui. Dar acum îl amenința cu moartea pe mafiotul ăsta înarmat, de parcă bărbatul acela manierat, respectuos, care sărea în ajutorul tuturor plecase și în locul lui venise un alt Mustafa, care știa ce vorbea și era extrem de hotărât. Deci era evident că anumite evenimente importante din viața unui om, ar putea să ducă la o schimbare de caracter... Anumite eveni-

mente pot crea o presiune asupra creierului și acesta ar putea reacționa în mod deosebit, surprinzându-ne cu reacții mai puțin obișnuite.

Pe oricine ați fi întrebat dacă domnul Mustafa vorbește așa în mod obișnuit ori dacă domnul Mustafa e în stare să amenințe așa în mod deschis... nimeni, dar absolut nimeni, nu v-ar fi confirmat acest lucru. Nimeni nu s-ar fi așteptat la o reacție atât de hotărâtă și de sigură din partea lui. Dar chiar așa se întâmplase. Un cutremur de proporții se desfășura în sufletul lui acum. Acest cutremur îl luase pe domnul Mustafa și în locul lui adusesse un om, total diferit, un necunoscut.

Și Halit știa. Domnul Mustafa era un om civilizată, liniștit, căruia îi puteai lua și pâinea de la gură iar el nu ar fi ripostat. Ajutase pe mulți oameni în jurul său și numai el știa câte pătimise de pe urma lor. Foarte mulți îl supăraseră, dar nimeni nu reușise să-l aducă în halul ăsta. Chiar și așa, el continua să ofere ajutor celor care aveau nevoie. Chiar dacă îl supărau, chiar dacă încercau să-l fraierească, el tot își vedea de scopul lui. Acela de a fi și de a rămâne un om bun. Însă cu o seară înainte, pentru prima dată în viața lui, ceva se schimbase atunci când mascații aceia înarmați au dat buzna peste el în casă. Nu mai era același Mustafa dinainte...

Se uită hotărât în ochii lui Halit și spuse:

- O să-ți primești banii cel târziu într-o lună. Între timp, dacă se întâmplă ceva cu casa mea sau cu

copiii mei, îți jur că te omor cu mâinile mele. Asta este tot ce am avut de spus, și acum n-ai decât să faci cum vrei... Și plecă trântind ușa în urma lui.

Ditamai șeful mafiei, Halit, rămăsese înmărmurit în scaunul lui. Era în stare de șoc. Nu știa la ce să se minuneze mai întâi... că fusese amenințat cu moartea sau cum se comportase domnul Mustafa în fața lui?... Nu se putea scula de la masă, parcă paralizase. Se confrunța cu o situație la care nu s-ar fi așteptat niciodată, dar niciodată. Fusese o adevărată surpriză pentru el.

Acum, domnul Mustafa știa ce are de făcut. Erau țări în care ani de-a rândul făcuse export. Produsele citrice se vindeau foarte bine în România iar anturajul pe care și-l făcuse acolo era unul foarte bun. Acum ar fi trebuit să încerce să obțină o scrisoare de credit pe care să o aducă la una din băncile din țară pe care o cunoștea bine și în felul acesta să rezolve problema. Marfa oricum ar fi trimis-o. Era prioritar să obțină cât mai repede banii și să-i înapoieze mafiotului ăsta nemernic. Îi era teamă că ar putea să-i rănească într-un fel sau altul copiii...

Opri un taxi și se duse la banca cu care lucra de obicei. Mai toți angajații băncii îl iubeau și-l respectau pe domnul Mustafa, pentru că pe toți îi ajutase într-un fel sau altul. Acum era rândul lor. Însă domnul Mustafa nu era obișnuit să ceară ajutorul. Știa o singură modalitate: aceea de a ajuta. Dar nu era de glumă. Trebuia să ceară ajutor pentru binele și viito-

rul copiilor săi.

A stat de vorbă cu directorul băncii și cu asistentii săi. Ar fi făcut o scrisoare de acreditare pentru România și i s-ar fi plătit banii înainte ca mărfurile să fie trimise. Astfel, domnul Mustafa și-ar fi plătit datoria și ar fi avut și timpul necesar pentru a aduna marfa lipsă, pe care trebuia să o trimită în România. Respiră ușurat și se urcă într-un taxi, îndreptându-se către birou.

Fiul său, Burak, îl aștepta, și de cum îl văzu îl întrebă nerăbdător:

- Ai reușit să rezolvi ceva, tată? Dacă nu ai reușit... cer eu de la bunicul.

Mustafa nu s-ar fi enervat niciodată pe fiul său, însă acum era blocat undeva între o stare de furie sau nu; nu ar fi vrut să-și supere fiul, dar nici nu putea trece cu vederea felul familiei soției sale. Orice sprijin ar fi venit din partea lor, nu ar fi făcut decât să fie o cale lungă până la moarte... I-ar fi scos ochii, de câte ori ar fi avut ocazia, ori Mustafa nu ar fi rezistat în ruptul capului. Deși chipul îi era blând, îi aruncă o privire tăioasă fiului, care înțelese imediat că dăduse cu bâta în baltă. Chiar dacă se enerva, chipul domnului Mustafa era luminat de fericire. O față curată, cu trăsături fericite ...

Tatăl i-a explicat ce aveau de făcut. L-a informat că va merge în România și i-a cerut să-i cumpere un bilet de la Tarom, pentru a doua zi. El trebuia să meargă la magazine pentru a cumpăra cadouri pent-

ru prietenii săi importanți de acolo. Cadourile preferate oferite astfel românilor îi vor ușura munca de convingere și îi vor scurta timpul de rezolvare a problemelor. Dacă n-ar fi fost comunismul ăsta... în România totul era foarte frumos. Domnul Mustafa vindea de ani buni citrice în Bulgaria, România și Moldova. Avea un prestigiu în aceste țări, își făcuse un loc bine meritat pe piață. Era un om de încredere, cuvântul lui era respectat.

Dimineața ateriza cu avionul de ora trei, direct la București. A oprit un taxi și s-a îndreptat către cartierul Drumul Taberei. Când a bătut la ușă, Olga a fost foarte surprinsă, nu se aștepta deloc să-l vadă. Mustafa nu-i spusese că va veni. Se îmbrățișară. Acești doi oameni, care se iubeau atât de mult și care erau împreună de atâta timp, se priveau acum cu încredere în ochi. Domnul Mustafa găsisse ceea ce căuta într-o căsnicie, la București, alături de Olga. Erau într-adevăr ca și căsătoriți, trăiau ca un cuplu adevărat. Se iubeau unul pe altul și nu exista nici o clipă lipsită de respect. Domnul Mustafa își găsisse liniștea familială departe de Turcia. Întâlnirea dintre Mustafa și Olga, afacerile în România, toate parcă fuseseră aranjate de soartă cu mult timp înainte. Jocul sortii făcuse ca afacerile pe care le făcea Mustafa să fie cu citrice. Mandarine care erau în mâna Olgăi care îi deschidea ușa la hotel, când se văzuseră pentru prima dată... mandarine care erau pe măsura din camera de hotel și pe care i-o oferea lui Mustafa.

Mustafa nu a uitat niciodată acest moment. Nici camera de hotel în care a văzut-o pentru prima oară, nici emoția timidă a Olgăi, nici acea mandarină...

Și iată că acea mandarină, avea să-l facă pe domnul Mustafa un exportator de citrice. Numai ca să o poată vedea pe Olga mai des... Avea tot timpul în subconștient acea mandarină. Și n-avea s-o uite niciodată. Era pentru prima dată în viața sa, când se afla în străinătate. Și încă în România.

În tinerețe, pentru că situația financiară a familiei nu i-ar fi permis și pentru că el nu lucra, acceptase invitația prietenului său, care se oferise să-i plătească toate cheltuielile. Nu avea nici măcar un pașaport. Desigur, el era un tânăr frumos și atrăgător, dar la fel ca Mustafa cel din zilele noastre, avea ceva specific lui: putea să se împrietenească foarte ușor cu fetele și să devină apropiat de ele într-un timp scurt. Și pentru că prietenul lui îi cunoștea foarte bine această particularitate, îl luase cu el în România.

Grupul era format din aproximativ patruzeci de persoane. Călătoria urma să înceapă la Sibiu, apoi Brașov urmând să se finalizeze la București. Era iarnă, sezonul de schi. Iar Sibiu și Brașov erau stațiunile de iarnă frecventate de români. Grupul era format din funcționari publici, oameni din pătura de mijloc; în general, soț și soții sau iubiți, sau pur și simplu prieteni, un grup armonios cu oameni de un anumit nivel și calitate. Grupul ajunsese la hotel,

unde urmau să înnopteze peste seară. Sibiul era imaculat, un oraș superb care nu-și pierduse nimic din istorie; un oraș impetuos cu o forță artistică extraordinară. Toată lumea aștepta în holul hotelului să treacă la masa de seară. Erau gălăgioși. Toată lumea era bine dispusă, se înțelegeau bine între ei. Chiar în acel moment, în holul hotelului își făcu apariția o blondă înaltă, cu ochi verzi, îmbrăcată cu o fustă mini. Aproape că se făcu liniște- tot grupul o urmărea din priviri. Fata era într-adevăr de o frumusețe covârșitoare: părul era tuns scurt, picioarele lungi, superbe erau păzite de cizme. Cine n-ar fi fost invidios pe acele cizme?!... Nici cizmele nu rezistau prea bine...

Fata venise la cabina de telefon din hol și acum suna pe cineva. Toți membrii grupului urmăreau cu admirație picioarele pe care fusta mini le dezvăluia privirilor, spunând parcă "Poftiți, priviți!" în timp ce cizmele le înfășurau geloase, ferindu-le parcă de privirea tuturor. Fata era frumoasă. Era o divă. Când toată lumea era cu ochii pe picioarele acelea lungi și frumoase, Mustafa era cu ochii pe altceva. Fata avea în mână cheia de la camera de hotel. Cheia aceea veche și greoaie, cât era de mare... iar în capăt avea agățată o bucată de plastic mare cam cât un pachet de țigări, pe care era scris numărul camerei. Numărul camerei era 28. Fata terminase de vorbit la telefon și acum se urca la etaj, folosind scările laterale. Mustafa i se adresă prietenului lui:

- Ismet, eu nu vin la masă. Ascultă-mă! Dacă mi se întâmplă ceva, să știi... eu mă duc în camera fetei de la telefon, să fac cunoștință cu ea. Poate am puțin noroc... Poate e singură. Poate nu are un prieten sau un soț... Dacă nu mă întorc în jumătate de oră, vino după mine. Camera 28, la etajul doi.

- Nu Mustafa, de abia am venit! Țștia sunt comuniști, cine știe ce ni se poate întâmpla...

Chiar dacă Ismet îi spunea așa, Mustafa era de neoprit. Urcase în fugă pe scări și se oprise în fața ușii pe care scria numărul 28. Nici nu se hotărâse dacă să bata sau nu la ușă, când mâna lui porni și bătu discret în ușă. Singurul lucru care-l punea pe gânduri era că fata ar putea fi însoțită de cineva. Tocmai când se gândea la asta, ușa se deschise și în fața lui apăru fata cu o jumătate de mandarină în mână. Cealaltă jumătate era pe măsuta din cameră. Acum mai avea o problemă: cea a limbii. Mustafa vorbea puțină franceză, atât cât învățase în timpul facultății. Dar foarte puțin. Și nici că știa altă limbă. Oricum nu mai era în stare să deschidă gura. Când ușa s-a deschis, Mustafa a simțit cum picioarele-i o iau razna în fața aceste frumuseți. Trebuia să-și revină. Se înroșise tot, emoțiile erau de nestăvilit. Inima îi bătea nebunește, urechile îi țiuiau, fulgere cădeau în lumea lui Mustafa. Putea fi reală o astfel de frumusețe?! Fusese orbit... Măinile și picioarele parcă îi erau legate, ochii îi erau închiși, buzele se încleștaseră. Nu avea să se mai deschidă acele buze